

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 286/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Sergeja Kohuta prerokoval sťažnosť [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED] a [REDACTED] ktorých zastupuje advokát JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., Južná trieda 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94 v období

po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie každému z nich v sume po 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný im vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 632,42 € (slovom šesťstotridsaťdva eur a štyridsaťdva centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. JCLic. Tomáša Majerčáka, PhD., Južná trieda 28, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 286/2018-12 z 13. júna 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94 v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 3. októbra 1994 na okresnom súde žalobu o odstránenie stavby. V priebehu konania bol petit žaloby upravený tak, že v prípade ak odstránenie stavby nie je účelné, sťažovatelia žiadajú zriadiť vecné bremeno na ťarchu žalovaného v 1. rade. Pretože okresný súd v napadnutom konaní (predtým vedenom aj pod sp. zn. 15 C 289/94) vo veci nerozhodol, podali v roku 2007 sťažovatelia prvú ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 69/07 z 21. júna 2007 tak, že základné právo sťažovateľov v 1. – 3. rade na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov porušené bolo a že priznal finančné zadost'učinenie každému zo sťažovateľov v sume 80 000 Sk a trovy právneho zastúpenia.

2.1 Z dôvodu nečinnosti súdu podali sťažovatelia v roku 2014 druhú ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014 tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote porušené boli a sťažovateľom v 1. – 3. rade priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € a sťažovateľovi v 4. rade v sume 3 000 € a spolu s trovami konania.

2.2 Sťažovatelia v rámci svojej argumentácie uviedli: „... po právoplatnosti nálezu uplynuli takmer štyri roky a vo veci bolo nariadené len jedno pojednávanie na súde a to dňa 16.11.2015. Právna neistota sťažovateľov naďalej pretrváva, čo je spojené so stresom, straty dôvery v súdy, v súdnu moc, strata dôvery v spravodlivosť a o obrovská beznádej a bezmocnosť.“

Sťažovatelia v sťažnosti zároveň poukazujú na traumy, ktorú im mal spôsobiť okresný súd tým, že 24 rokov nemohli nehnuteľnosti užívať, resp. ich predať za trhovú hodnotu. Podľa ich názoru vec nie je až taká zložitá, aby v nej súd právoplatne nerozhodol ani po 24 rokoch.

3. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov v 1. – 4. rade na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2014-31 zo dňa 09. septembra 2014 postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94 porušené bolo.

2. Sťažovateľom v 1-4 rade priznáva finančné zadostučinenie každému po 3 000 EUR (slovom sedemtisíc EUR) (správne má byť tritisíc eur, pozn.), ktoré im je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť sťažovateľom v 1. – 4. rade trovy právneho zastúpenia v sume 632,42 EUR na účet ich právneho zástupcu JUDr. Tomáša Majerčáka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania. Za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. 1 SprV 149/2018 zo 16. marca 2018 a právny zástupca sťažovateľov zaujal stanovisko k predmetnému vyjadreniu okresného súdu listom z 2. júla 2018.

4.1 Predseda okresného súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní a k podanej sťažnosti pripustil jej opodstatnenosť, k čomu v podstatnom uviedol:

„Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, tak predmetné konanie je po právnej aj faktickej stránke značne zložitú. Vyžiadalo si rozhodovanie o zmene žalobného návrhu, o pristúpení ďalších účastníkov do konania, vo veci bolo potrebné viackrát nariadiť znalecké dokazovanie. Na okresnom súde sa vedie viac sporov s totožným predmetom konania, preto z dôvodu hospodárnosti konania boli tieto spory za účelom nariadenia znaleckého dokazovania spájané na spoločné konanie a následne vylučované na samostatné konania.

Správanie účastníkov konania neovplyvnilo podstatným spôsobom dĺžku doterajšieho konania.

Samotný postup súdu v konaní po 23 rokoch trvania sporu ťažko hodnotiť a zdôvodňovať. Táto dĺžka konania je z hľadiska ústavnoprávneho neakceptovateľná.“

V liste predsedu okresného súdu zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

4.2 Právny zástupca sťažovateľov v písomnom stanovisku z 2. júla 2018 v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujal toto stanovisko:

„Je nesporné, že dĺžka konania v rozsahu 23 rokov je ústavne neakceptovateľná, čo potvrdil aj Okresný súd Košice I.

Je potrebné poukázať aj na to, že čím sú sťažovatelia starší, tým stále prebiehajúce súdne konanie po zdravotnej a aj psychickej stránke oveľa ťažšie znášajú. Najviac ich trápi to, že nevedia či za ich života tieto spory skončia.

Podľa nášho názoru, sťažovatelia ani iní účastníci konania nedávajú dôvod na priesťahy v konaní. Podľa sťažovateľov priesťahy sú z dôvodu nesprávneho postupu súdu a neefektívnej činnosti všeobecného súdu...

Samotný fakt, že okresný súd nebol schopný rozhodnúť vec počas 23 rokov od podania návrhu, je dostatočným dôkazom o neefektívnej a nesústreďenej činnosti okresného súdu v napadnutom konaní.

Neefektívnosť súdu sa prejavila aj prípade znaleckého dokazovania. Okresný súd Košice ohľadne znaleckého dokazovania zabudol uviesť, že prvý znalecký posudok bol vypracovaný už v roku 2005 pod č. 15/2005 znalcom [REDAKOVANÉ]. Následne po 11 rokoch bol ďalší znalecký posudok a to v roku 2016 pod č. 7/2016, aj tento znalecký posudok bol tým istým znalcom [REDAKOVANÉ] ohľadom tej istej veci, s tým rozdielom, že v novšom znaleckom posudku majú sťažovatelia o 84m² z vyvlastnenej plochy menej. To znamená, že znalecký posudok sa robil v roku 2016 na to isté, na čo sa robil aj v roku 2005. Sťažovatelia ironicky poznamenávajú, že možno keď bude robiť znalecký posudok ten istý znalec o 10 rokov, tak ich parcela bude zase menšia. Na čo bol potrebný znalecký posudok po 11 rokoch, keď už bol v roku 2005.

Sťažovateľom, z dôvodu neefektívneho postupu súdu vznikla škoda. Platilo sa znalcovi za znalecký posudok z roku 2005 suma vo výške 41.680,- SK, t. j. 1 383,52 EUR a za znalecký posudok z roku 2016 sumu vo výške 710,48 EUR.

Za neefektívny postup všeobecného súdu považujeme aj spájanie sporov s totožným

predmetom konania za účelom nariadenia znaleckého dokazovania a následné vylúčovanie na samostatné konania. Podľa nášho názoru je to nesprávny postup. Ak takéto spájanie malo byť z dôvodu hospodárnosti, tak potom je otázka, prečo za znalecký posudok mali platiť len sťažovatelia a nie všetci (spojení) účastníci konania?

Z pohľadu sťažovateľov je porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote o to viac porušené, že všeobecný súd nerešpektuje ani príkaz Ústavného súdu SR, aby konal bez zbytočných prietahov.“

Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu zároveň vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou namietaného porušenia práv – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu boli porušené práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

6. Z prehľadu vo veci vykonaných úkonov v období po náleze ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014 vyplýva:

- okresný súd svojím uznesením č. k. 15 C 258/94-444 z 26. februára 2015 rozhodol o pokračovaní v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/94,

- dňa 16. novembra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie okresného súdu v predmetnej veci, ktoré bolo po prejednaní veci odročené na neurčito s cieľom predloženia ďalších listinných dôkazov,

- dňa 2. decembra 2015 bola predmetná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. [REDACTED],

- okresný súd uznesením č. k. 15 C 258/94-567 z 26. apríla 2016 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie, odvetvia geodézie, kartografie a fotogrametrie [REDAKOVANÉ], ktorý znalecký posudok podal okresnému súdu 15. októbra 2016,

- termín pojednávania nariadený na 21. apríl 2017 bol zrušený pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne,

- okresný súd uznesením č. k. 15 C 258/94-700 z 10. mája 2017 vylúčil vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 790/94 na samostatné konanie; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. decembra 2017,

- okresný súd uznesením č. k. 15 C 258/94-718 z 11. júla 2017 určil okruh žalobcov, s ktorými ako s právnymi nástupcami pôvodných žalobcov bude v predmetnej veci pokračovať v konaní,

- dňa 6. decembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie okresného súdu v predmetnej veci, ktoré bolo po prejednaní veci odročené na 26. január 2018 s cieľom ďalšieho dokazovania,

- pojednávanie nariadené na 26. január 2018 bolo zrušené z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne,

- dňa 28. februára 2018 podali žalobcovia vo veci návrh na rozšírenie žalobného návrhu o ďalších žalovaných.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 790/94 došlo k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

12. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého

prípade najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

12.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd v zásade rovnako ako v náleze sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014 konštatuje, že predmetom konania pred okresným súdom je žaloba, ktorou sa sťažovatelia (v procesnom postavení žalobcov) domáhajú odstránenia neoprávnenej stavby, resp. alternatívne zriadenia vecného bremena. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch, možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú vecnú zložitosť, na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení aj predseda okresného súdu, však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou nečinnosťou okresného súdu opísanou v ďalšej časti tohto nálezu.

12.2 V rámci hodnotenia prípadných zbytočných priesťahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľov pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priesťahom. Faktom je, že okrem pôvodných žalobcov niektorí sťažovatelia vstúpili do prebiehajúceho konania ako právni nástupcovia po smrti svojich právnych predchodcov, avšak ústavný súd už v súvislosti so zmenou účastníkov konania v predchádzajúcej judikatúre uviedol, že „navrhovatelia môžu uplatňovať právo na konanie bez zbytočných priesťahov aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo zmene účastníkov“ (napr. IV. ÚS 403/04).

12.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní. V tejto súvislosti predovšetkým konštatuje, že celkové trvanie napadnutého konania

viac ako 23 rokov je už samo osebe neprimerané a hraničí s odmietnutím spravodlivosti. Ústavný súd ďalej zistil, že aj po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014, t. j. po 28. októbri 2014, bol okresný súd krátkodobo nečinný, a to až do 26. februára 2015. Taktiež bol nečinný v období od marca 2015 do 2. decembra 2015 (9 mesiacov) a od 15. októbra 2016 do 21. apríla 2017 (6 mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas minimálne jedného roka okresný súd nevykonával (t. č. už v 23-ročnej veci) úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako navrhovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným priet'ahom, nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale v dôsledku postupu okresného súdu. Ústava v čl. 48 ods. 2 pritom zaväzuje predovšetkým všeobecné súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priet'ahov.

13. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Pokiaľ ide o postup okresného súdu v období po poslednom náleze ústavného súdu (z 9. septembra 2014), ústavný súd poukazuje na to, že napriek uvedeným rozhodnutiam ústavného súdu bol postup okresného súdu opätovne poznačený neefektívnosťou a nesústredenosťou.

14. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1, aj za obdobie po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 303/2014 z 9. septembra 2014.

15. Aj napriek týmto zisteniam a záverom ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená v predchádzajúcich nálezoch ústavného súdu vydaných v danej veci, resp. v súvisiacich veciach (II. ÚS 95/06, II. ÚS 96/06, II. ÚS 255/06, IV. ÚS 44/07 a iné). Príkaz konať vo veci bez zbytočných prietáhov sa teda vzťahuje aj na vec sťažovateľov, ktorá bola v minulosti vedená pod sp. zn. 15 C 258/94.

16. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia požadovali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume každému po 3 000 € vzhľadom na dlhodobé trvanie posudzovaného konania a s tým súvisiaci stav právnej neistoty.

Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov.

Ústavný súd v danej veci už dvakrát vyslovil porušenie práv sťažovateľov, pričom aj predseda okresného súdu priznal, že v danej veci dochádza k prietahom v konaní, a preto ústavný súd uznal za odôvodnené priznať sťažovateľom aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia ich práv, ako aj vzhľadom na povahu veci považuje za primerané v sume 2 500 € každému zo sťažovateľov.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

17. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikovali celkovou sumou 632,42 €.

Sťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti z 5. februára 2018). Za dva úkony vykonané v roku 2018 patrí odmena v sume dvakrát po 153,50 € a režijný paušál v sume dvakrát po 9,21 € [v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Pri právnom zastupovaní 4 sťažovateľov hodnota jedného právneho úkonu za všetkých sťažovateľov je 307 € (dvakrát v sume 153,50 €). Na základe uvedeného preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľov predstavujú celkovú sumu 632,42 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

18. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2018